

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania A. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.
o świadczenie przedemerytalne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 listopada 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 16 października 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 16 października 2015 r. oddalił apelację A. W. od wyroku Sądu Okręgowego w S. z 21 stycznia 2015 r. oddalającego dowołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w Ł. z 8 września 2014 r. odmawiającej mu prawa do świadczenia przedemerytalnego w konsekwencji stwierdzenia, że rozwiązanie stosunku pracy łączącego wnioskodawcę z ostatnim pracodawcą nie nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy.

Wyrok Sądu Apelacyjnego wnioskodawca zaskarżył w całości. Zarzucono naruszenie prawa materialnego, to jest art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że rozwiązanie stosunku pracy – nawiązanego na czas określony – z

inicjatywy pracodawcy nie stanowi przesłanki do przyznania ubezpieczonemu świadczenia przedemerytalnego.

Zdaniem skarżącego, skarga kasacyjna zasługuje na przyjęcie do rozpoznania, ponieważ wykładnia art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych przyjęta przez Sąd pierwszej i drugiej instancji powoduje pogorszenie sytuacji pracowników zatrudnionych na czas określony względem pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony, z uwagi na brak środków prawnych, za pomocą których pracownik zatrudniony na czas określony, z którym rozwiązano stosunek pracy z inicjatywy pracodawcy, mógłby domagać się od pracodawcy wskazania, że rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło z przyczyn niedotyczących pracownika. Niepożądaną konsekwencją takiej wykładni, w ocenie skarżącego, jest brak ochrony interesu pracownika i brak możliwości nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego przez ubezpieczonego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określa art. 398⁹ § 1 k.p.c. Stosowanie do tego przepisu Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Z powyższych regulacji wynika, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy (por. postanowienie SN z 7 maja 2015 r., II PK 39/15, LEX nr 2021948). Dla spełnienia wymagania uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest zatem wystarczające powołanie się przez stronę skarżącą na jakiegokolwiek okoliczności, które jej zdaniem przemawiają za

rozpoznaniem skargi (por. postanowienie SN z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX 523522).

Skarżący uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, podniósł, że przyjęta przez Sąd pierwszej i drugiej instancji wykładnia art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. roku o świadczeniach przedemerytalnych powoduje pogorszenie sytuacji pracowników zatrudnionych na czas określony względem pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony, ze względu na brak środków prawnych, za pomocą których pracownik zatrudniony na czas określony mógłby domagać się od pracodawcy wskazania, że rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło z przyczyny nie dotyczącej pracownika. Skarżący nie sprecyzował jednak, ze względu na jakie kryterium bądź kryteria określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., istnieje potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej.

Niezależnie od tego, należy zauważyć, że skarżący kwestionując wykładnię art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 170), pominął ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku. Sąd Apelacyjny stwierdził tymczasem, po analizie całokształtu materiału dowodowego, że brak jest podstaw do przyjęcia, iż rozwiązanie umowy o pracę z wnioskodawcą nastąpiło wyłącznie z przyczyn nie dotyczących pracownika. Akcentując, że to na wnioskodawcy spoczywał obowiązek udowodnienia faktu rozwiązania umowy o pracę z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 29 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415 ze zm.) stosowanego w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, Sąd wskazał na brak dowodów uzasadniających przyjęcie, że do rozwiązania umowy doszło z przyczyn leżących po stronie pracodawcy. Tym samym, przy takich niekwestionowanych ustaleniach faktycznych, rozstrzygnięcie sformułowanego we wniosku problemu - nawet gdyby skarżący wykazał, że skarga powinna być rozpoznana ze względu na wystąpienie co najmniej jednej z przesłanek przedsądu wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. - nie wpłynęłoby na zmianę rozstrzygnięcia w tej sprawie.

Odnosząc się z kolei do podniesionych przez skarżącego wątpliwości dotyczących różnicowania sytuacji prawnej pracowników zatrudnionych na czas

określony w porównaniu z pracownikami zatrudnionymi na czas nieokreślony, ze względu na obowiązek pracodawcy wskazania przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę, to wątpliwości te były przedmiotem rozważań Trybunału Konstytucyjnego. W wyroku z 2 grudnia 2008 r., sygn. akt P 48/07 (OTK-A 2008 nr 10, poz. 173) Trybunał orzekł, że art. 30 § 4 k.p. w zakresie, w jakim pomija obowiązek wskazania przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas określony, nie jest niezgodny z art. 2 oraz art. 23 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.